

Chương 31

Địa Phủ Động

N

hờ Tây Tà nhận lấy Giang Lăng đại hiệp Công Tông Trừ, Thạch Phá Sơn không còn vướng bận trở ngại, gỡ khinh công đi nhanh như khói tỏa. Chàng chạy loanh quanh cố làm lạc hướng kẻ đuổi theo.

Liên tiếp vượt qua bốn ngọn núi, Thạch Phá Sơn ngoảnh lại nhìn không còn trông thấy bọn yêu nữ Thiên Ma giáo đuổi theo nữa. Chàng đi chậm lại, mắt nhìn vắng trắng neo trên đỉnh núi xa xa. Bấy giờ đã vào khoảng đầu canh tư.

Thạch Phá Sơn hít một bầu không khí mát lạnh của núi đồi, nghe tâm thần nhẹ nhàng khoan khoái. Nhưng cơn buồn ngủ chợt đến với chàng, vì trải qua một ngày một đêm chưa dưỡng thần. Thạch Phá Sơn lẩm bẩm:

- Ta hãy tìm một nơi kín đáo nghỉ ngơi một lúc rồi sẽ tiếp tục cuộc hành trình.

Thạch Phá Sơn đi quanh theo chân núi, rào mắt tìm hang động, hoặc hốc đá nào có thể nằm nghỉ ngơi. Tìm kiếm một lúc, chợt Thạch Phá Sơn nhận ra bên vách núi có một hang động, vui mừng bật thốt:

- A! Có đây rồi!

Chàng nhanh chân tới đó. Đến nơi, Thạch Phá Sơn dừng lại trước cửa động, đưa mắt quan sát. Bỗng chàng nhận ra phía trên cửa động có mấy chữ mập mờ không rõ nét. Thạch Phá Sơn bước tới gần, ngẩng lên chú mắt nhìn kỹ. Chàng giật mình tháo lui trở lại mấy bước, kêu lên:

- Địa Phủ động!

Cứ theo truyền thuyết trên chốn giang hồ cho dưỡng phụ Đông Hải tiên sinh nói lại: Cách đây trên năm mươi năm, trong giới võ lâm có một nhân vật thần quái xuất hiện tên là Địa Phủ Thần Quân, công lực cao thâm quỷ thần khiếp sợ, tánh tình nửa chánh nửa tà, có lúc cuồng điên giết người như ngóe, có khi lại đạo mạo hiền lành như một kẻ chân tu, ra tay nghĩa hiệp giúp người khốn khổ lâm nạn. Bỗng một hôm lão nhân biệt tích, không còn thấy xuất hiện lần nào trên giang hồ nữa.

Thạch Phá Sơn nhủ thầm:

- Chẳng lẽ lão Địa Phủ Thần Quân đến nay hãy còn sống, mai danh ẩn tích trong Địa Phủ động này?

Thạch Phá Sơn đưa mắt nhìn vào, trong hang động tối om, lạnh lẽo, im như tờ. Chàng nhìn ra hai bên vách đá, thấy có mười mấy cái ma hoa xanh rờn nằm rải rác trên đám cỏ xanh chóp tắt khiếp người. Thạch Phá Sơn lại bật thốt:

- Đúng rồi! Lão Địa Phủ Thần Quân hãy còn sống, mai danh ẩn tích trong Địa Phủ động này. Đóa ma hoa kia có lẽ là các cao thủ võ lâm hoặc tò mò tới đây dò dẫm tung tích của lão hoặc đi tìm bí kíp vi phạm lãnh địa nên lão giết, lâu ngày thánh những bộ xương kia biến thành ma hoa.

Chàng tự nhủ:

- Ta hãy đi tìm nơi khác nghỉ ngơi, không nên ở lại đây sẽ làm kinh động đến lão đại tiên bối này sẽ sinh điều phiền phức.

Nhìn vào trong Địa Phủ động một lần nữa xem có bóng dáng Địa Phủ Thần Quân hay không, Thạch Phá Sơn quay mình lại bước đi. Đi khoảng vài mươi trượng, chợt bên tai Thạch Phá Sơn nghe có tiếng the the của một nữ nhân từ phía ngoài núi vọng vào.

Thạch Phá Sơn vận thính lực tinh vi lắng tai nghe xem giọng the the đó là ai lại đi vào vùng tử địa này. Giọng the the rõ hơn:

- Rõ ràng tên tiểu tử Thạch Phá Sơn từ bên kia ngọn núi chạy sang đây, tại sao chị em chúng ta tìm mãi mà không thấy gã?

Thạch Phá Sơn giật mình, trong lòng lo lắng, gia tăng thính lực nghe tiếp.

Một nữ nhân khác lên tiếng:

- Đại sư tỷ, lệnh của sư mẫu chị em chúng ta phải bắt cho kỳ được tên tiểu tử Thạch Phá Sơn. Chúng ta hãy hết sức cố gắng làm tròn sứ mạng sư mẫu đã giao phó, bằng không chúng ta trở về sẽ bị gia hình.

Rõ lại hai giọng nói đó là của Hắc y nữ Câu Phụng và Lam y nữ, còn Hồng y nữ ở đâu không nghe tiếng.

Thạch Phá Sơn nhủ thầm:

- “Công lực hai ả yêu nữ này rất cao thâm, lại cùng hợp đấu ta không thể nào chống nổi. Nếu để bị bọn chúng bắt được, họa không phải nhỏ. Tốt nhất, ta hãy tìm đường tránh trước đi là hơn.”

Thạch Phá Sơn đảo mắt tìm một chỗ kín đáo ẩn mình, nhưng chưa kịp cử động đã trông thấy ba chiếc bóng từ ngọn núi lao vun vút tới. Thạch Phá Sơn sững sờ đứng yên tại chỗ, chờ một cuộc diện diễn ra, bởi nơi đây hai bên toàn vách núi, không có lối nào thoát thân. Chàng đánh cuộc với số mạng.

Chỉ trong nháy mắt, ba chiếc bóng lần lượt đáp xuống đất, đứng cách Thạch Phá Sơn chừng mười trượng.

Dưới ánh trăng tà nhàn nhạt, Thạch Phá Sơn chú mắt nhìn kỹ ba chiếc bóng, kêu khẽ:

- Nguy rồi! Quả đúng là ba yêu nữ Thiên Ma giáo, phen này khó nổi thoát thân.

Đằng kia, Hắc y nữ Câu Phụng, Hồng y nữ và Lam y nữ cũng rảo mắt tìm quanh.

Bỗng Lam y nữ hoan hỉ kêu:

- Đại sư tỷ, tên tiểu tử Thạch Phá Sơn đang đứng kia.

Ả trở tay về hướng Thạch Phá Sơn.

Hắc y nữ Câu Phụng nhìn theo tay chỉ của Lam y nữ, vui mừng reo lên:

- A! Tên tiểu tử Thạch Phá Sơn chứ còn ai nữa. Chị em chúng ta hãy bao vây bắt gã, lần này đừng cho gã chạy trốn.

Hắc y nữ Câu Phụng đi trước, Hồng y nữ và Lam y nữ theo phía sau.

Còn cách Thạch Phá Sơn khoảng ba trượng, ba ả Thiên Ma Nữ dừng lại. Thạch Phá Sơn vẫn đứng yên nhìn ba ả yêu nữ, không nói năng gì. Chàng biết đã gặp chuyện dữ nhiều lành ít, nhưng nhất định chàng phải một trận quyết tử với bọn yêu nữ rồi sau đó ra sao cũng mặc.

Hắc y nữ Câu Phụng nhìn Thạch Phá Sơn, bằng một giọng tự thị:

- Tiểu tử, nơi đây quả là tuyệt lộ của ngươi rồi. Khôn ngoan hãy mau bó tay quy hàng cho sớm, chờ chị em chúng ta động thủ thân xác chẳng còn.

Thạch Phá Sơn trợn mắt:

- Nói nhảm, đường đường một trang nam tử như tiểu gia lại chịu cúi đầu khuất phục bọn yêu nữ các ngươi hay sao. Đừng nằm mơ giữa ban ngày.

Hắc y nữ Câu Phụng đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm rồi hỏi Thạch Phá Sơn:

- Còn lão tặc Công Tông Trừ đâu?

Thạch Phá Sơn thăm mừng:

- “À, thì ra bọn yêu nữ đuổi không kịp Tây Tà lão tiên bối nên trở lại truy lùng ta đây.”

Thạch Phá Sơn lạnh băng:

- Đi xa rồi, các người đừng tìm lão vô ích.

- o O o -

Chương 32

Quả Bất Định Chúng

Hắc y nữ Câu Phụng hăm hừ:

- Tiểu tử, ngươi tới giải thoát cho lão tặc Công Tổng Trừ, can tội cực hình, móc mắt, lột da, mổ bụng, ngươi phải thay cho lão.

Ả phất ngọn chưởng. Luồng kinh mạnh tợ sóng trào ào tới Thạch Phá Sơn.

Thạch Phá Sơn “hừ” một tiếng, phách ngọn chưởng qua. Đạo kinh cường mãnh cuộn cuộn tuôn ra tiếp lấy chưởng kinh của đối phương.

Sầm!

Hắc y nữ Câu Phụng lui một bước. Bên này Thạch Phá Sơn cũng lùi một bộ.

Hắc y nữ Câu Phụng sững sờ bật kêu:

- Chưởng lực của tên tiểu tử này cách chỉ mấy ngày đã gia tăng gấp bội. Là thật.

Thạch Phá Sơn bốc cao hùng khí:

- Đừng rườm lời, ngươi hãy xuất một chiêu nữa xem sao.

Hắc y nữ Câu Phụng trừng mắt:

- Im ngay, vừa rồi ta chỉ xuất hư chiêu nên ngươi khoe khoang mồm mép. Bây giờ ta xuất thực chiêu xem ngươi còn đứng đó được hay không.

Ả giơ chưởng lên. Chưởng hình màu xanh phóng tới Thạch Phá Sơn. Thạch Phá Sơn hét:

- Thiên Ma chưởng pháp!

Hiểu rõ chiêu này rất lợi hại, Thạch Phá Sơn khẩn cấp cất hữu chưởng lên, vận mười thành xuất chiêu Âm Hàn chưởng của Quỷ Diện Nữ truyền cho. Bóng chưởng màu trắng đục mờ mờ bay lên tiếp lấy chưởng hình màu xanh vừa tới.

Một tiếng nổ chấn động khắp đấu trường. Áp khí phóng lên cao mười mấy trượng, vùn vụt trên không trung.

Hắc y nữ Câu Phụng lui hai bước, vuông lỵa đen trên mặt rung rinh, ánh mắt lay chuyển nhiều lần.

Thạch Phá Sơn lui hai bộ, khí huyết trong người sôi nổi, hơi thở nặng nề.

Lam y nữ la lớn:

- Đại sư tỷ, tên tiểu tử này mới luyện được công phu rất lợi hại, đại sư tỷ hãy thận trọng.

Hắc y nữ kinh hãi:

- Tiểu tử, ai truyền dạy cho ngươi chiêu thức Âm Hàn chưởng?

Thạch Phá Sơn thầm mừng, bởi hiện giờ chàng đã có thể chống nổi Hắc y nữ Câu Phụng.

Chàng khinh giọng:

- Đừng lải nhải. Hãy đấu thêm vào mười chiêu sẽ biết sự lợi hại của tiểu gia.

Liệu một mình khó bề thắng nổi Thạch Phá Sơn, Hắc y nữ Câu Phụng quay lại Hồng y nữ và Lam y nữ:

- Nhị vị sư muội, tên tiểu tử này vừa luyện được chiêu pháp Âm Hàn chưởng rất lợi hại, chị em chúng ta hãy hợp công mới bắt được gã.

Lam y nữ gật đầu:

- Đại sư tỷ hãy an tâm. Chị em chúng ta đã hợp công thì dù cho bậc thần tiên cũng phải thúc thủ hướng hồ là gã tiểu tử Thạch Phá Sơn này.

Lam y nữ bước tới đứng song song với Hắc y nữ Câu Phụng.

Hồng y nữ đứng yên không động đậy, ánh mắt của ả nhìn vào mắt Thạch Phá Sơn như ngầm nói một điều gì. Hình như ả bảo chàng hãy bỏ chạy, đừng giao đấu nữa.

Thạch Phá Sơn tiếp nhận ánh mắt đẹp mê hồn của Hồng y nữ, trái tim rúng động.

Hắc y nữ Câu Phụng hét:

- Nằm xuống đó!

Ả phát ngọn chưởng. Luồng kinh màu xanh kỳ dị phóng tới Thạch Phá Sơn. Đồng thời, Lam y nữ phóng một luồng kinh màu xanh tương tự với luồng kinh của Hắc y nữ. Hai luồng kinh một tả một hữu, thế mạnh bằng sơn.

Thạch Phá Sơn hét:

- Ác độc!

Song chưởng Thạch Phá Sơn chia ra vận mười thành xuất chiêu Âm Hàn chưởng. Hai đạo khí thể màu trắng đục lơ mờ, một đối với luồng kinh bên tả, một đón lấy luồng kinh phía hữu.

Song phương chưởng kinh nhập lại nổ hai tiếng như trời gầm. Mặt đất rung chuyển, áp khí phóng lên cao năm mươi trượng, cát bụi mịt mù.

Thạch Phá Sơn lão đảo tháo lui trở lại ba bốn bước, sắc mặt tái xanh, khí huyết trong cơ thể sôi trào, hai bên khóe miệng ứa máu. Chàng thọ nội thương khá nặng.

Bên kia, Hắc y nữ Câu Phụng lui một bộ, ngọn chưởng tê chồn.

Lam y nữ cũng lùi một bộ, thân hình lay động mấy lần.

Hắc y nữ Câu Phụng hét:

- Sao còn đứng đó?

Hắc y nữ và Lam y nữ vỗ hai chưởng nặng ngàn cân theo thế gọng kềm kèm Thạch Phá Sơn vào chính giữa, không cho né tránh.

Thạch Phá Sơn nổi giận hét lên, song chưởng chia ra một tả một hữu, chấn hai đạo kinh mạnh tợ sóng trào đón lấy chưởng kinh của hai ả Thiên Ma Nữ.

Sầm... sầm...

Thạch Phá Sơn kêu lên một tiếng ứ nghẹn, bay ngược trở về phía sau, rơi xuống gần cửa Địa Phủ động, nằm im bất tỉnh.

Lam y nữ ngó thấy Thạch Phá Sơn đã hôn mê, hoan hỉ reo lên:

- Đại sư tỷ, tên tiểu tử đã bất tỉnh rồi, chị em chúng ta hãy lục soát trong người gã lấy nửa bức Cửu Trùng Đồ nhanh lên.

Lam y nữ phóng tới Thạch Phá Sơn đang chìm trong vô thức.

Hắc y nữ Câu Phụng theo sau.

Từ nãy đứng yên nhìn trận đấu giữa Thạch Phá Sơn và hai ả Hắc y nữ Câu Phụng và Lam y nữ, tới đây Hồng y nữ giật mình giơ chưởng lên.

Thình lình từ phía trong hang động một luồng kinh nặng như trái núi thốc ra.

Bình!

Lam y nữ trúng nhằm luồng kinh rú lên the thé, bay ngược trở lại hơn ba trượng, rơi xuống đất đánh “huych” một tiếng. Ắ gượng gạo đứng lên, vuông lỵa che mặt ướt đầm.

Luồng kinh thứ hai từ trong Địa Phủ động ào ra, Hắc y nữ Câu Phụng kinh hoàng nhoài người sang trái né tránh. Thân pháp của ả cực kỳ nhanh lẹ, nhưng vẫn không kịp, luồng kinh tạt vào vai đau buốt tận tủy xương. Hắc y nữ Câu Phụng đứng vững trở lại phóng mắt nhìn vào cửa động tối om, tìm xem nhân vật nào vừa xuất chưởng ám kích ả và Lam y nữ.

Bất chợt trông thấy ba chữ phía trên cửa động, Hắc y nữ Câu Phụng kinh hãi kêu lên:

- Địa Phủ động! Tam sư muội nhìn kia.

Ả nhìn về phía cửa Địa Phủ động, hốt hoảng:

- Địa Phủ động! Đại sư tỷ, đây là nơi trú ẩn của lão Địa Phủ Thần Quân.

Hắc y nữ Câu Phụng gấp lên:

- Tam sư muội, chúng ta chạy mau.

Vút...vút...

Hắc y nữ Câu Phụng và Lam y nữ quay mình trở ra, lao đi như hai mũi tên.

- o O o -

Chương 33

Họa Phúc Khôn Lường

T

hạch Phá Sơn tỉnh lại, mở mắt ra nhìn, trông thấy những giọt nắng ban mai từ ngoài cửa hang động rọi vào. Chàng ngồi bật dậy:

- Ô, ta còn sống đây sao?

Thạch Phá Sơn hồi nhớ lại lúc chàng giao đấu với Hắc y nữ Câu Phụng và Lam y nữ phía trước Địa Phủ động, trúng nhằm hai đạo kinh Thiên Ma chưởng pháp nặng vạn cân, bay ngược trở về phía sau, rơi xuống đất, chìm vào vô thức, chẳng còn hay biết điều gì nữa cả.

Bây giờ chàng nằm trong hang động nào đây?

Thạch Phá Sơn hiểu ngay đã có người cứu chàng, nhưng người đó là ai, sao không thấy?

Đưa mắt nhìn ra cửa hang động, Thạch Phá Sơn bật “ồ” một tiếng:

- Đúng rồi! Ta đang ở trong Địa Phủ động.

Trời đã sáng hẳn.

Nhiều giọt nắng lọt vào trong hang động, nhưng hai bên vách đá hầy còn tiết ra hơi lạnh buốt xương.

Thạch Phá Sơn vận thủ chân khí, nghe trong người bình thường, vui mừng khôn tả. Chàng đứng dậy vươn vai hít một bầu không khí, thấy khoan khoái lạ lùng. Hình như nội lực đã gia tăng một phần.

Thạch Phá Sơn nhìn vào phía trong hang động xem có gì lạ hay không. Bỗng chàng giật mình khi bắt gặp một vị lão nhân tiên phong đạo cốt đang ngồi trên đồng cỏ khô cách chàng chừng năm, sáu trượng.

Lão nhân tóc râu đều bạc trắng như sương, gương mặt như vầng trăng xưa, mình vận trường bào đã cũ theo năm tháng, hai mắt nhắm lại, không thấy động đậy cũng không nghe tiếng thở.

Lão nhân tóc bạc ngồi im như một pho tượng, giống như người đã chết từ lâu, nhờ pháp thuật Thiên Niên Bất Hoại nên thân thể hầy còn nguyên vẹn.

Ngày còn ở ngoài hải đảo, dưỡng phụ Đông Hải tiên sinh thường dạy chàng: Nơi cao sơn cùng cốc có các bậc đại kỳ nhân, các bậc địa tiên công lực quán thế siêu phàm, võ công luyện tới mức huyền vi, hỏa hầu đạt tới cõi thông thần, khi chết rồi thân xác vẫn còn nguyên, dù trải qua bao nhiêu năm tháng cũng không tan rã, ngời nhăm mắt như đang tịnh niệm, tham thiền. Phải chăng vị lão nhân tóc bạc ngời nhăm mắt trên đồng cỏ khô đã đạt tới cõi thông huyền vũ trụ chính là Địa Phủ Thần Quân, nhân vật thần quái truyền thuyết trên giang hồ từ bấy nhiêu năm nay?

Thạch Phá Sơn bán tín bán nghi, không hiểu ý nghĩ của chàng có đúng hay không. Nếu quả thật lão nhân tóc bạc ngời kia vẫn còn sống, chàng lên tiếng sẽ mang tội bất kính đối với bậc đại tiền bối đang lúc tịnh thần.

Thạch Phá Sơn im lặng chú mắt theo dõi sự động tịnh của lão nhân tóc bạc.

Quả thật lạ lùng, không thấy thân hình lão nhân động tịnh, làm như đây là một pho tượng do bàn tay điêu khắc tinh vi của con người tạo ra. Như vậy, lão nhân tóc bạc ngời kia đã chết thật rồi hay sao?

Thời gian chừng nửa thời thần đi qua, lão nhân tóc bạc vẫn ngời bất động.

Không còn có thể im lặng nổi nữa, Thạch Phá Sơn dè dặt cất tiếng hỏi:

- Thưa lão đại tiền bối.

Phù!

Tiếng thở mạnh của lão nhân tóc bạc khiến cho Thạch Phá Sơn dừng lại.

Chàng khẽ thầm:

- “Vậy là lão đại tiền bối hãy còn sống, ta đã hiểu lầm rồi.”

Lão nhân tóc bạc động dậy thân mình, từ từ mở hai mắt ra. Ánh mắt lão nhân tóc bạc sáng rực như hai ngọn đèn thần. Chạm vào cặp mắt của lão nhân tóc bạc, Thạch Phá Sơn phải rùng mình mấy lượt.

Lão nhân tóc bạc cất tiếng, âm thanh như người từ bên thế giới vô hình:

- Tiểu tử, ngươi đã chết đi từ ba ngày ba đêm rồi, ngươi có biết không?

Lão nhân tóc bạc ngừng lại.

Thạch Phá Sơn kinh hãi bởi không ngờ có chuyện xảy ra như vậy.

Lão nhân tóc bạc nói tiếp:

- Lão phu phải cho người uống sáu viên Hoàn Hồn thần đan, sử dụng Địa Tiên chân khí tiếp trợ cho người đủ sáu lần sau khi đã uống thần đan cho tới sáng hôm nay người mới sống lại đây.

Thạch Phá Sơn rất đổi hãi hùng, mồ hôi lạnh ướt đầm cả áo. Tới đây, Thạch Phá Sơn mới hay mình đã được lão nhân tóc bạc cải tử hoàn sinh nên mới còn được sống ở dương trần. Quả là một cơn ác mộng kinh hoàng.

Chợt cái, Thạch Phá Sơn quỳ thụp xuống, hai tay chắp trước ngực vô cùng kích động:

- Tiểu bối xin đa tạ công đức tái tạo của lão tiên bối, trọn cuộc đời này quyết không bao giờ dám quên.

Lão nhân tóc bạc trầm giọng:

- Tiểu tử, không cần phải đa lễ làm chi. Hãy ngồi trở xuống nghe lão phu hỏi mấy câu.

Không dám cãi lời lão nhân tóc bạc, Thạch Phá Sơn liền ngồi xuống, nghiêm sắc diện.

Lão nhân tóc bạc hỏi:

- Người tên gì?

Thạch Phá Sơn thành thật:

- Thưa lão đại tiên bối, tiểu danh của tiểu bối là Thạch Phá Sơn.

Cặp mắt sáng rực như hai ngọn đèn thần của lão nhân dán chặt vào mặt Thạch Phá Sơn như muốn khám phá một điều gì quan trọng. Phút giây, lão nhân tóc bạc hỏi:

- Lệnh tôn danh hiệu là gì?

Thạch Phá Sơn một mực cung kính:

- Thưa lão đại tiên bối, phụ thân tiểu bối tên là Thạch Thái Công.

Cặp mắt sáng rực như hai ngọn đèn của lão nhân tóc bạc chớp chớp mấy lần. Lão hỏi tiếp:

- Lệnh tôn có liên hệ gì với lão Thạch đại phu hay không?

Thạch Phá Sơn đáp:

- Thưa lão đại tiên bối, Thạch đại phu chính là nội tổ của tiểu bối.

Lão nhân tóc bạc bật “ồ” một tiếng, cặp mắt thần sáng rực chiếu thẳng vào gương mặt ngọc của Thạch Phá Sơn, như muốn tìm hiểu thực hư.

Chạm nhằm hai luồng mắt của lão nhân tóc bạc, Thạch Phá Sơn nghe lạnh cả xương sống. Chàng hoang mang lo sợ, tự vấn:

- “Không hiểu lão đại tiên bối này năm xưa có oán cừu gì với nội tổ hay không mà khi ta nói Thạch đại phu là nội tổ của ta làm như lão đang nổi giận nên mới nhìn ta bằng ánh mắt ghê gớm đó.”

Chàng ngồi im thin thít, không dám cử động, chờ xem thái độ của lão nhân tóc bạc.

Bầu không khí trong hang động căng thẳng muốn ngạt thở.

Im lặng một lúc, lão nhân tóc bạc vẫn với một giọng trầm trầm:

- Tiểu tử, hãy lắng tai nghe lão phu nói đây.

Lão chỉnh sắc diện:

- Năm xưa, cách nay gần sáu mươi năm, lão phu và nội tổ của người lão Thạch đại phu là tình nghĩa sư huynh, sư đệ chi giao. Thạch lão huynh là sư huynh, ta là sư đệ cùng học chung một vị tôn sư Thế Ngoại Thần Tà, tình như thủ túc bất khả phân ly.

Lão nhân tóc bạc ngừng lại nhìn ra ngoài cửa động như hồi tưởng về một quá khứ xa xăm. Lão nhân tóc bạc tiếp:

- Dù là sư huynh, sư đệ và tình như thủ túc, nhưng sau khi rời khỏi sư môn, hai người lại có quan niệm khác nhau. Thạch sư huynh hành hiệp giang hồ với con đường chánh đạo, phò nguy cứu khổn cho bất cứ ai. Còn lão phu theo con đường nửa chánh nửa tà, khi thì cứu người gặp nạn, khi thì giết tất cả dù chánh hay tà, bởi vì ta cho bọn họ là những tên bại hoại, gian xảo đáng chết. Trong sáu năm đi khắp hai miền Trung thổ, ta đã giết gần hai ngàn cao thủ hắc bạch, trong số đó có bốn lão chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang, Thanh Thành, Côn Luân, hàng trăm tên đại cao thủ các bang, các hội, khắp cả hai vùng nam bắc. Máu chảy thành suối, thân chất thành gò, vô cùng khủng khiếp, đến nỗi bọn giang hồ đặt cho ta danh hiệu Đại Sát Tà Thần.

Thạch Phá Sơn khẽ thầm:

- “Đúng là lão đại tiên bối đến nay hãy còn sống.”

Địa Phủ Thần Quân vẫn với giọng trầm trầm:

- Lão phu giết người nhiều như vậy, chỉ vì ta quan niệm bọn người võ lâm trong hai đạo hắc bạch hiện nay, miệng nói cứu nhân độ thế, khử trừ ác tà, kỳ thực cũng chỉ tranh danh đoạt lợi, chém giết lẫn nhau từ đời này sang qua đời khác liên miên bất tận không biết đến bao giờ mới chấm dứt. Ta giết sạch để chẳng còn ai tranh giành, cấu xé với ai nữa, cho thiên hạ thoát khỏi cái cảnh trầm luân từ kiếp này sang kiếp khác.

Chợt lão nhân buông tiếng thở dài:

- Cũng chỉ vì quan niệm đó, ta đã tạo ra oán thù khắp cả giang hồ, hai đạo hắc bạch đều muốn giết ta, ngày đêm rình rập theo ám toán ta, khiến cho ta tinh thần lúc nào cũng khẩn trương, căng thẳng, chẳng giây phút nào được yên và vì vậy cứ thấy mặt bọn họ là ta lại giết.

Sau cùng, ta chán ngán cảnh máu đổ, thịt rơi, tới địa phủ động này mai danh ẩn tích, đọc kinh sám hối những điều lầm lỗi đã qua. Nhưng nếu bọn chúng lại tới đây, rình rập là bắt buộc ta phải động thủ.

Nói tới đây, Địa Phủ Thần Quân nhắm hai mắt lại, hình như xúc động đến tột cùng. Thạch Phá Sơn vì tôn trọng giây phút thiêng liêng của Địa Phủ Thần Quân nên chưa dám lên tiếng.

Một lúc lâu, Địa Phủ Thần Quân mở hai mắt ra nhìn Thạch Phá Sơn, vẫn với một giọng trầm trầm:

- Tiểu tử, cứ theo cung cách, người hãy gọi lão phu bằng sư thúc tổ.

Thạch Phá Sơn toan đứng lên bái lễ nhưng Địa Phủ Thần Quân đã phát cánh tay áo rộng, tạo luồng tiềm lực nặng như núi ấn chàng ngồi trở xuống:

- Tiểu tử đừng làm đại lễ, hãy ngồi đó nghe lão phu hỏi.

Thạch Phá Sơn vô cùng kinh hãi trước công lực cao thâm vô lượng của Địa Phủ Thần Quân. Chỉ một cái phát tay nhẹ nhàng của lão đã làm cho chàng phải ngồi trở xuống, không sao cưỡng nổi.

Địa Phủ Thần Quân hỏi:

- Tiểu tử, Thạch lão huynh vẫn còn an khang chứ?

Thạch Phá Sơn cung kính:

- Thưa sư thúc tổ, nội tổ tiểu đệ đã quy tiên từ lúc tiểu đệ còn nhỏ.

- Quy tiên à?

Sắc mặt Địa Phủ Thần Quân buồn thảm, nhìn ra ngoài cửa động, dăm chiêu về cõi xa xăm.

Im đi một lúc, Địa Phủ Thần Quân hỏi:

- Tiểu hiền đệ, vừa rồi ả nữ nhân bịt mặt nào vừa đánh ngươi một chưởng Thiên Ma chưởng pháp bay tới cửa động nằm bất tỉnh vậy?

Thạch Phá Sơn đáp:

- Thưa sư thúc tổ, ả nữ nhân áo đen bịt mặt đó là một tên nữ ác ma đang gây khủng khiếp trên giang hồ, ả giết người không biết gớm tay.

Ánh mắt lão nhân chớp rục:

- Ả bịt mặt áo đen tên gì, đồ đệ của ai?

- Ả tên thật là Câu Phụng, thường gọi là Hắc y nữ, đồ đệ của nữ giáo chủ Thiên Ma giáo.

- Tiểu hiền đệ, nữ giáo chủ Thiên Ma giáo kia tên thật gọi là gì?

- Thưa sư thúc tổ, tên thật của ả giáo chủ Thiên Ma giáo là Đào Thất Cô. Công lực của ả rất cao thâm, hiện trên chốn giang hồ không có ai đỡ nổi một chiêu của ả.

Địa Phủ Thần Quân cảm khái:

- Sóng trước chìm bởi lớp sóng sau, trên chốn giang hồ bất cứ thời kỳ nào cũng vậy, khi xuất hiện những bậc đại kỳ nhân là có nữ ác ma ra đời không sai.

Lão nhân bảo:

- Tiểu hiền đệ, ngươi hãy kể lại những cuộc tao ngộ đã qua của ngươi cho lão phu nghe.

Thạch Phá Sơn vâng dạ, ngồi lại ngay ngắn, chỉnh sắc diện thuật lại câu chuyện lúc chàng còn ấu thơ đến khi thăm biến Thạch gia trang, song thân Thạch Thái Công và tuyệt thế Đào Anh mãi đến nay chẳng rõ sống chết lẽ nào. Chàng may nhờ dưỡng phụ Đông Hải tiên sinh cứu mạng đưa về hải đảo nuôi dưỡng cho đến lúc trưởng thành. Vừa rồi, chàng theo Đông Hải tiên sinh tới Kỳ Long bang dự lễ đại thành, dưỡng phụ bị ả Lam y nữ giết, chàng nóng lòng xông vào đấu trường. Bọn yêu nữ Thiên Ma giáo nhận diện chàng là con của Thạch Thái Công, chúng đòi chàng phải giao nộp Cửu Trùng Đồ, đánh chàng trọng thương. May nhờ trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử cứu đi. Ba ả yêu nữ Thiên Ma giáo vẫn chưa chịu

buông tha, truy đuổi chàng chạy tới đây. Chàng đấu một trận với ả Hắc y nữ, trúng nhằm chuồng lực bất tòng.

Ngoại trừ một số tình tiết, còn bao nhiêu chuyện xảy ra, chàng đều kể lại cho Địa Phủ Thần Quân nghe.

Ngồi im lặng lắng nghe cho đến khi chàng dứt lời, Địa Phủ Thần Quân cảm thán:

- Cuộc tao ngộ của tiểu hiền diệt thật quá thương tâm. Năm xưa trên đường hành hiệp giang hồ, lão phu chưa từng nghe chuyện đau lòng đến như vậy. Ấu cũng là do nơi tiền định mà ra con người không sao tránh khỏi.

Lão nhân nhìn Thạch Phá Sơn:

- Tiểu hiền diệt đang trên đường truy tìm bọn bịt mặt báo thù cho song thân phải không?

Thạch Phá Sơn gật đầu:

- Thưa sư thúc tổ, đúng vậy.
- Từ trước đến nay tiểu hiền diệt đã học được bao nhiêu chiêu thức, chưởng chỉ?

- Thưa sư thúc tổ, ngày còn ở ngoài hải đảo, dưỡng phụ tiểu diệt dạy cho một chiêu Thái Dương chân nguyên. Gần đây vô tình gặp một nữ nhan xưng danh Quỷ Diện Nữ truyền cho hai chiêu Âm Hàn chưởng và Bách Biến Vô Tung.

Địa Phủ Thần Quân nói:

- Chiêu thức Âm Hàn chưởng cũng là một môn tuyệt học võ lâm, năm xưa tiếng tăm lẫy lừng một thời, nhưng chưa đủ sức chống lại chiêu Thiên Ma chưởng pháp, vốn là tuyệt học của lão Bắc Khuyết Thần Tà đầu. Lão phu sẽ truyền cho tiểu hiền diệt một chiêu Tam Âm kiếm pháp, một chiêu Tam Âm chưởng pháp và một chiêu khinh công tên là Thần Long Đẳng Bộ. Như vậy tiểu hiền diệt mới có thể đủ sức hộ thân trên đường đi tìm Cửu Trùng Đồ, tới Cửu Trùng Địa Cung lấy bí kíp Vô Định Thần Thư.

Thạch Phá Sơn kinh hãi:

- Thưa sư thúc tổ, lẽ nào...

Địa Phủ Thần Quân cắt ngang:

- Tiểu hiền diệt hãy nghe lão phu nói đây: Ta và nội tổ của ngươi là tình sư huynh đệ, nay Thạch sư huynh đã quy tiên, ta thay người lo cho hậu duệ mai sau.

Lại nữa, năm nay ta đã tám mươi sáu tuổi rồi, không còn sống được bao lâu nữa, ta đem sổ học của ta và Thạch sư huynh ký thác lại cho người để khỏi bị thất lạc ở sau này. Người không nên chối từ làm buồn lòng ta.

Thạch Phá Sơn hốt hoảng:

- Thưa sư thúc tổ, con xin bái nhận lời dạy bảo của sư thúc tổ.

Địa Phủ Thần Quân tỏ vẻ hài lòng:

- Hôm nay tiểu hiền diệt hãy nghỉ ngơi cho tâm thần được ổn định, ngày mai lão phu sẽ giảng giải cách thức luyện chiêu và khẩu quyết. Người hãy luyện cho thật thuần thục rồi sẽ lên đường.

Thạch Phá Sơn cung kính:

- Tiểu diệt xin bái mạng.

- Bây giờ tiểu hiền diệt hãy vào phía trong có chiếc thạch bàn nằm nghỉ ngơi. Lão phu cần tĩnh dưỡng một lúc.

Dứt câu Địa Phủ Thần Quân nhắm hai mắt lại.

- o O o -

Chương 34

Tình Thù Cay Nghiệt

R

ời khỏi hang động Địa Phủ, Thạch Phá Sơn ra đi mang theo cả một tấm lòng hoài niệm khác thường.

Nhìn con đường sơn đạo hút ra ngoài quan lộ, Thạch Phá Sơn cứ mãi bồi hồi, băng khuâng khôn tả. Dù chỉ sống trong một thời gian chẳng bao lâu với sư thúc tổ Địa Phủ Thần Quân, nhưng có biết bao nhiêu là kỷ niệm ghi nhớ đến trọn đời không quên được.

Trong khoảng thời gian ngắn này, Địa Phủ Thần Quân đã tận tâm tận lực giảng dạy cho chàng ba tuyệt chiêu sở trường: Tam Âm kiếm pháp, Tam Âm chưởng pháp và khinh công tuyệt luân Thần Long Đẳng Bộ pháp cho đến lúc thành tựu.

Sáng nay, Thạch Phá Sơn bái biệt Địa Phủ Thần Quân lên đường sứ mạng.

Lúc ra đi, Địa Phủ Thần Quân nhìn chàng bằng cặp mắt buồn rầu, tuy không nói một lời nào nhưng trong ánh mắt ngầm chứa vạn lời tiễn biệt.

- o o o -

Buổi sáng mùa thu tiết trời mát mẻ, hai bên đường cỏ cây hoa lá xinh tươi, từng trận thu phong thổi lộng, Thạch Phá Sơn nghe tâm thần nhẹ nhõm, trút sạch cả nỗi ưu tư, trĩu nặng lúc vừa ra đi.

Hít một bầu không khí mát mẻ trong lành buổi sáng, Thạch Phá Sơn nói như tự mình nghe:

- Bây giờ, trước nhất ta cũng nên trở lại tổng đàn Kỳ Long bang tìm thi hài dưỡng phụ mai táng cho tròn câu hiếu đạo đối với người đã có công nuôi dưỡng bấy lâu nay. Sau đó, sẽ đi tìm tung tích song thân để được biết hiện nay còn sống hay đã chết. Trên đường phiêu bạt ta hãy lưu tâm tìm Cửu Trùng Đồ tới Cửu Trùng Địa Cung lấy bí kíp luyện các chiêu vô địch, rồi sẽ tìm bọn đại ác ma bịt mặt và những tên có tham dự vào trận thảm sát Thạch gia trang, giết sạch chúng báo thù.

Tâm niệm chấm dứt, Thạch Phá Sơn trở thuật khinh công đi nhanh về hướng dãy núi Ngũ Đài Sơn.

- o O o -

Chiều lại, lúc nắng vàng còn le lói vương vít trên tàng cây cổ thụ bên đường, Thạch Phá Sơn đã tới dãy Ngũ Đài Sơn trùng trùng điệp điệp.

Lọt vào dãy núi chừng hơn mười dặm, Thạch Phá Sơn đi chậm lại, mắt nhìn vách núi tìm con sơn đạo để đi vào tổng đàn Kỳ Long bang. Tới một ghềnh đá lồi ra, Thạch Phá Sơn dừng lại quan sát trước mặt.

Đột nhiên...

Ào...

Một luồng kinh mạnh như sóng biển từ phía sau lưng Thạch Phá Sơn đánh thốc tới. Thạch Phá Sơn mãi lo quan sát phía trước, không ngờ lại có kẻ ám kích từ sau lưng. Chỉ nghe kinh lực cũng đủ biết kẻ ám kích chàng là một cao thủ đệ nhất đương thời.

Thạch Phá Sơn giật mình kinh hãi, dịch ngang qua phía trái nửa trượng, tránh luồng kinh khí cường mãnh đó.

Rốp!

Luồng kinh nặng ngàn cân trượt qua Thạch Phá Sơn, đánh trúng một cành cây đại thụ to lớn bên đường.

Sầm!

Cành cây gãy lìa đổ xuống, lá vàng, lá xanh tung bay như những đàn bướm lượn.

Thạch Phá Sơn quay phắt lại, chú mắt xem kẻ đánh lén chàng là ai.

Xẹt!

Một bóng đen nhỏ thó lao vút tới, đứng trước mặt Thạch Phá Sơn. Thạch Phá Sơn nhận ra đó là một ả thiếu nữ áo đen, trạc mười bảy mười tám tuổi, xinh đẹp tuyệt trần, làn da trắng như ngọc, hai chiếc má anh đào, đôi môi đỏ mọng, nhưng đôi mắt đẹp tựa gương.

Chàng chưa từng gặp ả thiếu nữ áo đen xinh đẹp này một lần nào kể từ ngày đặt chân ra chốn giang hồ. Thạch Phá Sơn “hừ” một tiếng, nghiêm sắc mặt hỏi ả thiếu nữ áo đen:

- Cô nương là ai, có oán thù gì với tại hạ lại đón đường nơi này ám kích như vậy?

Thiếu nữ áo đen nhìn Thạch Phá Sơn bằng ánh mắt sắc bén, giọng lạnh băng:

- Người không hiểu ư? Chẳng những bản cô nương ám kích người mà còn giết người nữa. Thân thủ của người kẻ cũng không vừa, bằng không người đã chết rồi.

Thạch Phá Sơn kinh ngạc nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của thiếu nữ áo đen:

- Từ trước đến nay, giữa tại hạ và cô nương chưa từng quen biết, tất nhiên không thù không oán. Tại sao cô nương lại đòi giết tại hạ?

Thiếu nữ trừng đôi mắt đẹp nhưng ngập ngừng sát khí:

- Không oán thù chi cả, ta giết người chỉ để lấy một món bảo vật.

Thạch Phá Sơn hỏi:

- Bảo vật gì?

Thiếu nữ áo đen đáp gọn:

- Cửu Trùng Đồ.

Thạch Phá Sơn giật mình tròn xoe hai mắt nhìn thiếu nữ áo đen đầy sửng sốt. Chàng nhủ thầm:

- “Ả này là ai? Thuộc bang hội nào? Tại sao lại biết chuyện Cửu Trùng Đồ và do đâu biết ta là hậu duệ của phụ thân?”

Chưa vội mở lời, Thạch Phá Sơn chú hai mắt nhìn kỹ ả thiếu nữ áo đen, để nhận diện xem chàng có gặp ả nơi nào trên bước giang hồ hay không.

Gương mặt hoa của ả thiếu nữ chàng chưa từng gặp một, chỉ có đôi mắt đẹp mê hồn kia hình như quen quen, chàng đã gặp đôi mắt đó một vài lần.

Một lúc sau, Thạch Phá Sơn bằng một giọng ôn tồn hỏi thiếu nữ áo đen:

- Sự thật cô nương chính là ai? Tại sao lại biết tại hạ là chủ nhân của Cửu Trùng Đồ?

Thiếu nữ áo đen bí mật:

- Người không biết ta, nhưng trái lại ta biết người một cách rất rõ ràng.

Ả hỏi:

- Người là Thạch Phá Sơn, con của lão Thạch Thái Công, đúng không?

Thạch Phá Sơn lại giật mình thêm một lần nữa, nhìn thiếu nữ áo đen bằng ánh mắt quái gở. Thiếu nữ áo đen là ai? Tại sao lại biết lai lịch của chàng một cách rõ ràng như vậy?

Thấy không cần phải nói dối tổn thương đến danh dự của một trang nam nhân chi chí đối với một cô gái, Thạch Phá Sơn gật đầu:

- Không sai. Tại hạ chính là Thạch Phá Sơn, con của Thạch Thái Công đây.

Ánh mắt thiếu nữ áo đen chớp ngời tia hy vọng, như vừa bắt gặp một bảo vật vô giá. Ả hỏi:

- Người có mang Cửu Trùng Đồ theo trong mình đó hay không?

Thạch Phá Sơn đáp bừa không cần suy nghĩ:

- Tất nhiên là phải có. Cửu Trùng Đồ là một chí bảo võ lâm, người đi đâu bảo vật phải theo đấy, làm thế nào rời ra được.

Đôi mắt thiếu nữ chớp nhanh, hình như trong lòng rất vui mừng. Ả bảo:

- Người hãy trao Cửu Trùng Đồ cho ta, rồi ta sẽ tha mạng sống cho người rời khỏi ngọn núi này một cách an toàn, không hề làm khó dễ người.

Thạch Phá Sơn nhủ thầm:

- “Ả này tuy rất xinh đẹp nhưng lòng dạ tham lam, ta hãy trêu tức ả một lần cho ả bỏ tật.”

Chàng thản nhiên:

- Cửu Trùng Đồ hiện đang ở trong mình tại hạ, cô nương hãy bước tới đây mà lấy.

Thiếu nữ áo đen nhìn Thạch Phá Sơn như để dò xét rồi “hừ” một tiếng. Ả nói:

- Người rất狡 hoạt, định bày mưu quỷ với ta phải không? Hãy mau lấy Cửu Trùng Đồ ném sang đây cho ta rồi tự do ra đi.

Thạch Phá Sơn trêu chọc:

- Cô nương muốn có Cửu Trùng Đồ lại tỵ hiềm không dám tới đây mà lấy, xem như chưa đủ bản lĩnh làm chủ món bảo vật, nếu tại hạ trao cho cô nương, chắc chắn chẳng bao lâu sẽ có kẻ chiếm đoạt chứ chẳng không.

Chàng nhìn thẳng vào mắt thiếu nữ áo đen, gật gật đầu:

- Đúng rồi, xem qua nội lực của cô nương còn kém lắm, không thể làm chủ Cửu Trùng Đồ đâu. Thôi ta đi vậy.

Nói dứt, Thạch Phá Sơn quay mình trở lại, chậm chậm bước đi.

Thạch Phá Sơn vừa đi được ba bước, thiếu nữ áo đen đã hét to:

- Đứng lại!

Thạch Phá Sơn ngưng bước, quay lại hỏi thiếu nữ áo đen:

- Cô nương còn điều gì chỉ giáo nữa không? Tại hạ có chuyện cấp bách phải đi, không thể hầu tiếp cô nương được nữa.

Thiếu nữ áo đen dần giọng:

- Ta đã nói với ngươi rồi. Ngươi hãy trao Cửu Trùng Đồ cho ta rồi mới ra đi được.

Thạch Phá Sơn hỏi:

- Nhược bằng tại hạ không trao Cửu Trùng Đồ cho cô nương thì sao?

Thiếu nữ áo đen quát mắt:

- Nếu như ngươi không trao Cửu Trùng Đồ, ta sẽ giết ngươi tức khắc.

Thạch Phá Sơn nói:

- Tại hạ đã bằng lòng trao Cửu Trùng Đồ cho cô nương rồi, nhưng cô nương úy kỵ không dám lấy món chí bảo đó thì tại hạ còn ở lại đây làm chi nữa chứ.

Thạch Phá Sơn quay bước.

Thiếu nữ áo đen lại hét:

- Đứng lại!

Thạch Phá Sơn lại dừng chân quay lại hỏi:

- Cô nương bằng lòng rồi phải không?

Thiếu nữ áo đen gật đầu:

- Được rồi, ta sẽ bước tới chỗ ngươi lấy Cửu Trùng Đồ với một điều kiện.

Thạch Phá Sơn hỏi:

- Điều kiện gì cô nương cứ nói ra.

- Người hãy bỏ hai tay ra sau rồi ta sẽ bước tới lấy Cửu Trùng Đồ. Người có bằng lòng như vậy hay không?

Thạch Phá Sơn gật đầu:

- Được, tại hạ sẽ xuôi hai tay ra sau lưng cho cô nương sờ vào người tại hạ lấy Cửu Trùng Đồ.

Chàng bỏ hai tay về sau, mắt chăm chú nhìn thiếu nữ áo đen. Thiếu nữ áo đen nhìn Thạch Phá Sơn như để dò xét ý định của đối phương. Ấy từ từ bước tới từng bước một. Vừa bước thiếu nữ áo đen vừa nhìn gần vào hai tay Thạch Phá Sơn.

- o O o -

Chương 35

Long Phụng Tranh Hùng

ai bên ngấm nhìn nhau.

Khi còn cách Thạch Phá Sơn chừng nửa trượng, thành lĩnh thiếu nữ áo đen vẩy ngọc chỉ ra.

Vèo... vèo...

Hai đạo chỉ ảnh từ tay thiếu nữ áo đen bắn vào hai nơi huyết đạo Điền Khúc và Tỉnh Dương của Thạch Phá Sơn nhanh như chớp.

Nhưng Thạch Phá Sơn đã đề phòng từ trước, cặp mắt tinh anh của chàng vừa trông thấy thiếu nữ áo đen giờ chướng lên liền hiểu ngay ả muốn ám kích bất ngờ. Chàng dịch thân mình sang trái tránh hai làn chỉ vèo qua cách chừng gang tấc.

Vừa tránh khỏi hai làn chỉ lực, Thạch Phá Sơn đã nhanh như chớp vung tay tát vào má thiếu nữ áo đen một cái.

Bốp!

Hai đằng kề cận chỉ cách nhau chừng ba thước, Thạch Phá Sơn lại xuất thủ thành lĩnh, động tác nhanh không kịp thấy, thiếu nữ áo đen không tài nào chống đỡ hoặc tránh né kịp, lãnh một cái tát như trời giáng. Thiếu nữ áo đen xiêu người lảo đảo, giật lui trở về sau một trượng. Bên má của thiếu nữ áo đen hiện lên bàn tay đỏ như màu son. Thiếu nữ áo đen đưa bàn tay ngọc xoa xoa bên má vừa giận dữ vừa vô cùng hổ thẹn. Trên giang hồ, nữ nhân bị nam nhân chạm vào má là cái nhục không thể nào dung thứ.

Thạch Phá Sơn đắc thủ, lui lại ba bước, nhìn thiếu nữ áo đen cười khanh khách:

- Thế nào? Cô nương còn đòi chiếm Cửu Trùng Đồ nữa không?

Giọng nói của chàng vừa dè bửu vừa khiêu khích thiếu nữ áo đen. Thiếu nữ áo đen giận run người thét lớn:

- Tên bại hoại. Ngươi dám làm điều sỉ nhục ta. Nhất định hôm nay ta phải giết ngươi rồi.

Ả vỗ một chưởng nặng ngàn cân nhằm vào đại huyết Thạch Phá Sơn.

Nghĩ vì thiếu nữ áo đen chưa phải là kẻ tử thù, không muốn gây thương tổn cho ả, Thạch Phá Sơn lạng người tránh né.

Ào...

Chưởng kinh đánh trượt Thạch Phá Sơn ào qua đập vào vách núi kêu vang một tiếng.

Thạch Phá Sơn nhìn thiếu nữ áo đen trong cơn giận dữ, cất tiếng cười khanh khách:

- Đó chỉ tại nơi cô nương muốn chuốc lấy phiền muộn cho mình nên đã ám kích ta chứ nào phải ta cố tình chạm vào má của nàng đâu.

Thiếu nữ áo đen trợn trừng đôi mắt đẹp tóe rục lửa, thét to:

- Tên bại hoại ngươi phải chết đền lại cái tội dám vô lễ với bản cô nương.

Ả phát ngọc chưởng. Chưởng hình kỳ dị màu xanh phóng sang Thạch Phá Sơn.

Trông thấy chưởng hình màu xanh, bất giác Thạch Phá Sơn kêu lên quái gở:

- Thiên Ma chưởng pháp!

Chàng nhớ lúc trước cùng dưỡng phụ tới dự lễ đại thành của bang chủ Kỳ Long bang, xảy ra trận giao tranh, ba ả Thiên Ma giáo đã sử dụng chiêu Thiên Ma chưởng pháp này. Nay thiếu nữ áo đen dùng nó, chàng lấy làm lạ lùng.

Thạch Phá Sơn thi triển khinh công Thần Long Đăng Bộ pháp cất bổng thân mình lên cao hơn hai trượng, tránh chưởng hình màu xanh. Chờ chưởng lực qua khỏi phía dưới chân, Thạch Phá Sơn từ từ hạ mình trở xuống mặt đất.

Chàng nhìn thiếu nữ áo đen chăm chăm:

- Cô nương vừa sử dụng Thiên Ma chưởng pháp phải không?

Thiếu nữ áo đen trợn trừng đôi mắt đẹp sắc bén, giọng nói kiêu hãnh:

- Phải, rồi sao?

Trong lòng Thạch Phá Sơn nghi hoặc về thân thế của thiếu nữ áo đen. Chàng nhìn gần vào ánh mắt quen thuộc của thiếu nữ áo đen, hỏi tiếp:

- Cô nương là...

Thiếu nữ áo đen thét:

- Đừng lải nhải. Hãy nhận thêm một chương nữa xem người còn đứng đó được hay không.

Ả phất bàn tay ngọc. Chương hình màu xanh to lớn hơn vừa rồi xuất hiện lao qua Thạch Phá Sơn như toan nuốt sống đối thủ. Thiếu nữ áo đen gia tăng hai thành, quyết tâm triệt hạ Thạch Phá Sơn trong chiêu thứ hai này.

- o O o -